

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K. K. i F. O.**

skazanych z art. 200 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.)

w dniu 14 marca 2024 r.,

wniosek obrońców o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 20 lipca 2023 r., sygn. akt II AKa 63/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 31 października 2022 r., sygn. akt II K 45/21,

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Na wstępie należało zauważyć, że samo wniesienie kasacji nie uzasadniało wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. W dwóch nadzwyczajnych środkach zaskarżenia, wniesionych od prawomocnego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 lipca 2023 r. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z 31 października 2022 r. skazujący K. K. na karę łączną 2 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności oraz F. O. na karę roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, obrońcy zamieścili wnioski o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku. Wnioskodawcy zbagatelizowali całkowicie, że uznanie takiego postulatu za zasadny mogło być następstwem

zupełnie wyjątkowych względów, których w przedmiotowej sprawie nie wykazano. Powołując konieczność odstępstwa od reguły wyrażonej w art. 9 k.k.w., obrońca K.K. ograniczył się do powołania kwestii stygmatyzacji osadzonych w zakładach karnych osób skazanych za przestępstwo „pedofilii”. Powód ten w żadnym wypadku nie mógł być podstawą do zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k., która nie służy łagodzeniu negatywnych skutków wykonania orzeczenia, związanych z osadzeniem sprawcy w zakładzie karnym. Oczywistym jest, że kara pozbawienia wolności pociąga dla skazanego niekorzystne dla niego skutki oraz niedogodności, jednakże taki jest właśnie charakter sankcji wymierzanej wszak za popełnione przestępstwo a – co należy z całą mocą podkreślić - taką sytuację sprowokował sam skazany swoim bezprawnym zachowaniem. Możliwość skorzystania przez skazanego z instytucji unormowanej w art. 532 § 1 k.p.k. łączyć należy z okolicznościami związanymi z nietrafnością merytoryczną zaskarżonego prawomocnego orzeczenia, nie zaś z niechęcią sprawcy do odbycia kary za popełnione przestępstwo, a innymi słowy poniesienia odpowiedzialności za własne czyny. W odniesieniu do obydwu wniosków stwierdzić należało, że wstępna analiza sprawy na obecnym etapie postępowania, w którym nie dochodzi jeszcze do merytorycznego rozpoznania zarzutów kasacyjnych, nie pozwalała na stwierdzenie, że waga zarzutów wymierzonych przeciwko prawomocnemu orzeczeniu była na tyle znacząca, że wręcz w polu widzenia niewątpliwie jawiła się perspektywa uznania kasacji za zasadną.

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.

[PGW]

[ał]